

UN GANXÓ DE MAR: EN JOAN BOUI ROVIRA, ÀLIES "EL CORRILLO"

Nasqué a Sant Feliu de Guíxols el 1918, fill de pescadors, i embarcà als set anys, amb el seu germà Francisco, en una barca petita que es deia "Pelayo", ja que el seu pare morí i en Francisco va tornar del servei militar de marina. La barqueta petita portava xarxes petites com les armelleres, les soltes i els boleros. Amb les primeres pescaven gallines, peixos grossos i alguna llagosta; amb les soltes pescaven boga i amb els boleros, bàsicament rogers. El Pelayo portava un motor de 5 HP marca Boudoin, que en Castelló n'era el representant a Sant Feliu. Aquest motor era el segon que hi havia a Sant Feliu, ja que el primer era el del pràctic.

Sortien cap a les cinc o les sis de la matinada per llevar el que havien calat el dia abans a la tarda i tornaven a calar una altra xarxa que llevaven una hora més tard. Deixava una boia amb bandera blanca a l'extrem de la xarxa calada i des d'allà, mirava la senya per tornar a llevar.

A l'edat de deu anys, plegà de l'escola i el seu mestre, el Sr. Roca, s'enfadà perquè va perdre un dels millors alumnes que tenia en el segon pis de l'edifici de l'Ajuntament, on, a baix, hi havia l'escola de noies.

La primera teranyina en la qual es va embarcar es deia "Carmen Cinta" i aquí és quan van començar de timoner. Els dissabtes i diumenges, com que no anaven a pescar, anava a Barcelona, s'estava en una pensió i aprofitava per anar al Liceu al cinquè pis, per escoltar òpera, que li agradava molt. Timonejà també la teranyina "Montserrat" d'en Cunet. L'última teranyina que va timonejar va ser la "Chitina" de l'Arias.

Els millors trofeus com a pescador els mostra a la foto n. 1 amb un rap i una rajada.

Però l'aventura més significada d'en Corrillo va ser embarcar-se amb l'"Ibérico", un vaixell de càrrega que feia el transport transatlàntic. L'"Ibérico" era de la companyia Fierro, d'Astúries, venia a Sant Feliu a carregar mineral blanc d'Osor i el descarregava a Willington a la badia de Delaware (USA). A la mateixa badia hi havia també una base militar de la marina nord-americana, on en Corrillo va quedar bocabat en veure els vaixells que hi havia. Segurament, aquest mineral anava per a la companyia química Dupont, la primera del món aleshores.

L'"Ibérico" era un vaixell de 12.000 tones, amb dos motors i una sola hèlice. Un cop descarregat el mineral, anava a carregar carbó al Nordfolk, a la mateixa badia. I el portaven cap a Sagunto. A en Corrillo li agradà molt aquesta aventura cobrant 600 pessetes al mes, malgrat el mal temps que varen trobar a les Bermudes, ja que des del pont i anant tan carregats, veien enfonsar-se la proa i no sabien si tornaria a sortir. Amb l'"Ibérico" eren tres timoners: ell era el primer, i durant la ruta, feien tornos de dues hores al timó i sis de descans.

Després d'aquest viatge ell es retirà de l'"Ibérico", perquè navegar per navegar no era allò seu, malgrat que el capità li oferí fer-lo contramestre i més ben pagat: 1.000 pessetes al mes. Tenia quarantadós anys, enyorava la vida tranquil·la i nocturna de Sant Feliu, a cal Canari, a can Saura, on sempre hi tenia amigues alemanyes o angleses.

Encara que jo l'he definit com a home de mar, en realitat era polifacètic, ja que va passar per can Greiner com a bullidor i també com animador als "Pasajes Costa Brava", uns vaixells turístics fets per en Ramon Gay, que anaven de Sant Feliu a Blanes. En aquests vaixells turístics tenia en el pont un cordill que anava a l'embrague del motor, i així podia desembragar quan volia. I a bord hi havia fet tots els oficis: de patró, d'animador, de cantant, cuiner... i sempre al costat d'alguna alemanya o anglesa.

Una vegada, a la nit, a can Saura, una dona li demanà que cantés una ària de sarsuela i ell en va triar una de Los Gavilanes i quan va acabar, la dona li donà un sobre que se'l guardà i en arribar a casa, el va obrir i hi havia 5.000 pessetes. Amb les propines es guanyava molt bé la vida. A la foto n. 2 el veiem al cos-

tat de l'Emili Albó, a Casa Pedro i sempre amb "guiris". En Juanito Corrillo era solter i quan no anava a pescar es

distreia com a cantant —era un baríton atenorat— i freqüentava can Saura, cal Canari..., on es cantaven cançons de taverna, i feia amistats amb les estrangeres de l'època, com es pot veure a la foto n. 4.

Durant la seva vida de nit era molt amic i company de xefles amb en Pitu Albertí, també un bon cantant de taverna, un baríton baix, i també era solter. Essent tots dos solters i bons cantants, els era fàcil fer amistat amb les sueques, angleses i alemanyes. Encara avui en Corrillo llueix jerséis de llana que li van regalar algunes de les "guiris" més amigues. En Corrillo era un home físicament no molt alt, però molt fort i ple de salut, amb una bona veu que enamorava les estrangeres, d'aquí ve que ell "xapurreja" l'anglès i l'alemany força bé.

Com a pescador, ho feia seguir tot, com anar a fer "oríços" amb en Carré i en Tete Valls, que hi anaven els diumenges amb la barca d'en Carré, amb qui era molt amic, ja que quan hi havia una reparació de timó a les vaques o a les teranyines, en Carré s'assessorava amb en Corrillo.

Un dels peixos més grossos que va pescar va ser un bot, com mostra la foto n. 5 amb l'Hilari i en Siset Pinyonero. Amb les teranyines hi anaven deu i onze mariners més el patró i el maquinista, la meitat del que cobraven a la subhasta anava per l'amo i l'altra

La primera teranyina que timonejà fou la "Carmen Cinta" d'en Jaume Perol, i l'última la "Chitina" de l'Arias. I entremig patronejà també la Montserrat d'en Cunet, el Martinet, els Pinyoneros, la Capitana, vaca d'arrastre de

l'Alfred Mont i tantes altres. Com que amb les vaques pescaven de dia, el Corrillo feia un suquet per dinar per a tota la tripulació i aquí va néixer la seva "faceta" de cuiner, que és molt accentuada, sempre fent suquets de peix amb patates. El venien a buscar per exemple en Cruz, de la Trinca, per fer suquet a la finca que tenen entre Sant Feliu i Tossa, també, de l'Hotel s'Agaró d'en Sibils, l'avisaven per fer suquets per dues-centes persones, suquets de peixopalo amb tripes de bacallà, i el suquet de mussola, que era el que li sortia més bo.

"La pesca és molt maca", encara ara, als seus noranta-sis anys, ho diu tot sovint. La "faceta" de pesca-

dor la du a l'ànima. Es retirà als seixanta anys, o sigui, ara ja en fa trenta-set i vivia sol en una casa, on, al pis de sobre hi vivien uns nebots, que segons ell, el controlaven massa.

El vint-i-set de febrer proper en Corrillo farà noranta-set anys. Està asilat com jo a la residència Surís Gent Gran, i sembla mentida el cap clar que té i la memòria. La seva neboda Fina Mas Bou i el seu nebot Pere Mas Bou, són els que el vénen a veure sovint.

Aquest és un breu resum d'un home de mar polifacètic: pescador i patró de pesca, timoner en vaixells de càrrega, mariner transatlàntic, cuiner especialista en suquets de peix, cantant de taverna insigne i finalment, i com a bon ganxó, bullidor de suro, a can Greiner.

FRANCESC SOLER